

ENSV SARK-i Banditismivastase Võitluse Osakonna eriteade
13. veebruar 1946. a.

10. veebruaril 1946 võtsid SARK-i Võrumaa osakonna töötajad Võrust Rõuge valda viiva tee 4. kilomeetril kinni Võru Keskkooli vanemate klasside õpilased, kes püüdsid telegraafipostidele kleepida nõukogudevastaseid lendlehti:

1) Yeski Heino Voldemari p. sünd. 1928. a. 9. kl. õpilane

2) Kaska Valev Jaani p. sünd. 1929. a. 10. kl. õpilane

3) Tammemägi Hans Rudolfi p. sünd. 1929. a. 9. kl. õpilane
Läbiotsimisel võeti kinnivõetuil ära 259 nõukogudevastase sisuga lendlehte, sh. Nõukogudevastase ajalehe Ugandi eksemplar.

ENSV Siseasjade rahvakomissar kindralmajor A. Reserv
ERA F R-LN5 s127. 1106-109

Ugandi

Võru koolipoiste põrandaalune leht aastast 1945

Nr 70

28 mai 2007

XIII aastakäik

TÄNANE LEHT: VALEV KASKA ✉ RAVILA 7, VILJANDI 71008 ☎ 433 5617

Rahvasuu

Idast tõusis pätel päike
veripunane ta läige

Ristirahvas kartis teda

pätel rõõmust hüppas süda

Päike muutus verejõeks

inimestele sai tõeks

Kurat inimese maskis

miljoneid siin tappa laskis

Eesti elu oli vaga

aga idapiiri taga

Pääses kurat ketist lahti

tuli sisse salamahti

Pätid läksid talle vastu

ütlesid siis tere trastu

Tõid nüüd meile vabaduse

kukutasid kodanluse

Tööd meil pole tarvis teha

muudkui täida oma keha

Teised töö on ära teinud

meie pole vaeva näinud

Igatseti igaviisi

luua endil paradiisi

Nii et ainult söö ja maga

teiste varandusi jaga.

Pronksmees ja integratsioon

Meil on rohkem Eesti Vabariiki kui nädal tagasi.

Ma sooviksin, et eesti rahval, ta juhtidel ning noortel oleks rohkem valitseva rahva vaimu, mõtteviisi, see tähendab - valitseva rahva ideoloogiat. Siis ei annaks rahvas nii kergesti alla, ei alistuks ajutistele raskustele, meeolelu langustele, mis ometigi iga rahva juures on ettetulevad nähtused. Valitseva rahva kindlat meelt ja optimismi on meile vaja. Siis tuleb kõik hästi toime. Oleme 10 aasta jooksul küllalt kõik tööd teinud ja küllalt tagajärgi saavutanud, et suured optimistid olla.

Kaarel (Einbund) Eenpalu Riigikogu esimees. 1928.a.

Vana eesti rahvatarkus ütleb: „Sööda hunti palju tahad, hunt vaatab ikka metsa poole. Nii on ka lugu venelaste integratsiooniga. Ei mõisteta või ei taheta aru saada et praktiliselt ühte kolmandikku riigi rahvastikust ei ole võimalik sulatada kahe kolmandiku rahva hulka, eriti kui see üks kolmandik pidas ennast mõned aastad tagasi

valitsevaks rahvaks ja ka praegu ennast ikkagi õigemaks, ning saavad toetust oma püüetele kõrvalasuvalt emamaalt.

Integratsioon ENE järgi - ühendamine, osadest terviku moodustamine, ühtlustamine.

Assimilatsioon ENE järgi - sarnastamine, ühtesulandumine.

Ei ole võimalik ühendada kahte erinevat, metall ja puu üheks aineks. Mehaaniliselt võib neid ühendada kuid puu jääb puuks ja metall metalliks. Sama kehtib ka venelaste ja eestlaste integratsioonis, mis eriti selgelt on nüüd ka erinevate inimeste poolt välja öeldud.

Olevat vajalik sobitada, erisusi tasandada, segada need erisused kokku et saavutada muulaste sulandumine põhirahvusse. Aga venelane tahab ainult eestlase nükkeid ja erisusi mahaviilida, et sulandada eestlane slaavi kultuuri.

Kõige selle taustal ei saa ega tohi unustada et eestlaste püsijäämiseks siin ainukesel maalapil maailmas on Eesti meele, kultuuri ja keele ainukehtivus. Ei saa olla kahte keelt, kahte kultuuri ja kahte rahvast siin Eestimaa pinnal, selleks on meie rahvas füüsiliselt liiga väike rohkem kui sajakordselt suurema vene rahva kõrval. Meil pole kuhugi minna, aga siiatulnud võõrastel on võimalus minna tagasi oma kodumaale kui neile ei meeldi assimileeruda siinsesse rahvasse.

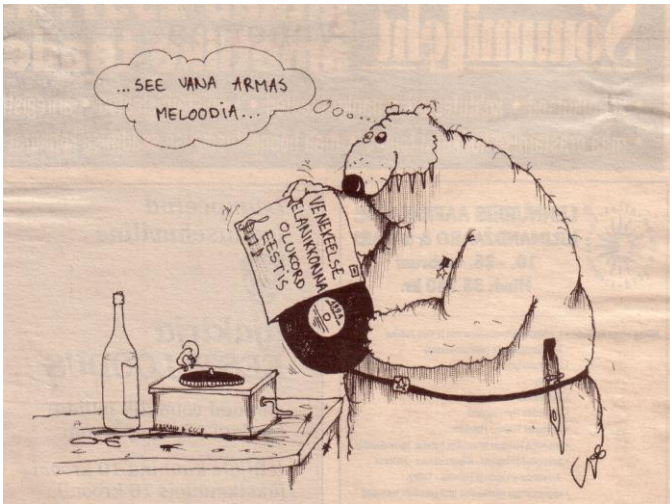
Hiljutisel telefoorumil öeldi et 84 % venelastest peavad enda alanduseks kui peavad õppima eesti keelt. Aegade jooksul venelastesse sisendatud enda teistest rahvastest paremaks pidamine ja nüüd Eestis tunnetamine et nemad ei ole enam valitsev ja privilegeeritud klass, leidsid nad et pronksmees on nende võidu ja valitsemise identiteet, koht kus tunnetada ja väljendada oma suurvene šovinismi. Eriti hetkel kui Moskva on hakanud levitama II Maailmasõja ajaloo omapoolselt versiooni, väites et Venemaa oleks ka ilma lääneliitlasteta võitnud sõja. Ei saa unustada et venelane sõdis Ameerika toidu, relvade ja masinatega.

Samas ei saa vaikida sellest et venelaste koletislik süsteem hävitas oma kolmveerandsajandilise eksisteerimise vältel füüsiliselt kümneid miljoneid inimesi, moraalse ja vaimse genotsiidi elasid läbi sajad miljonid inimesed. Ja peamine - **vene riik on võrdne kaasvastutaja II Maailmasõja vallapästmises.**

Kohe saab täis kuueteistkümnes taasvabanemise - kui ikka vabanemise - aasta ja mida ütlevad arvud. Aastal 2004 kontrolliti keelenõuet 569 vene kooli õpetajal ja 554 ei osanud vastavalt nõudele eesti keelt. 2005 olid arvud 796 ja 733 ja 2006 950 ja 832. Aastal 1993 anti välja määrus, aastal 2000 peab vene koolides õppetöö toimuma eesti keeles. Täna seni see ei toimu. Juba mitu aastat tagasi hakkasid vene koolide õpetajad viima organiseeritult lapsi

septembris ja mais Pronksmehe juurde punalippude, vene sõjaväevormi ja pioneeri kaelarättidega. Ja seda mõnisada meetrit valitsus- ja parlamendihoonest.

Ajalugu vene koolides õpetatakse venelaste kirjutatud Eesti ajaloo järgi kus 1940-nda aasta okupatsioonist ei ole jälgegi, on vabatahtlik ühinemine Nõukogude Liiduga ja sealt edasi samas vaimus. Kui avalikult tuuakse riigivastaste hüüdlausestega koolisööklaasse vene lipp, siis on ju kõigile selge mida koolis õpetatakse. Ja seda laseb sündida valitsus vaikival nõusolekul. Kas üldse keegi kontrollib mida ja kuidas koolides õpetatakse? Või ei ole julgust kontrollida venekeelset kooli?

Praegused sündmused ja kõikvõimalikud reportaažid, intervjuud, küsitlused näitavad üheselt et venelaste nõue kukutada Eestis kehtiv kord on kõikide venelaste soov. Ei ole ükski venelane astunud avalikkuse ette hukkamõistuga siinsete venelaste kui ka Moskva riigivõimude Eesti vastase tegevuse kohta.

Venelastest haritlaste seisukoha ja arusaama toob avalikkuse ette Päevaleht 5-ndal mail, avaldades Tartu ülikooli semiootikadoktori Jelena Melnikova-Grigorjeva ja ajakirjanik Anna Oršanskaja ühisartikli. Mõningaid väljendusi sealt.

Me oleme siin maal elanud rohkem kui kümme aastat - siin on meie kodumaa. - Tavapäraselt aetakse segamini eestivenelased ja venemaalased. - Enamik eestivenelasi tunneks end Venemaal võõrana. - Kui teile hakatakse selgitama et korratused Tallinnas on provotseerinud Moskva või venemeelsed tegelased, siis ärge uskuge. Kogu pronksõduri lool ei ole Venemaaga vähimatki seost. - Me oleme kasvanud fašismi üle saavutatud võidu idee najal - ja see on meile püha. - Eestlastele on pronksõdur okupatsiooni sümbol - negatiivne märk. Lilli sinna viivatele venelastele aga positiivne märk. - See ei ole tõsi et me saame infot Eesti elu kohta vene telekanalilt ja elame teises infoväljas. - Infot saame kohalikest lehtedest ja internetist.

Tallinna rahutused provotseeris üks inimene ja see ei olnud Vladimir Putin vaid Andrus Ansip. - Ansip rääkis et Tõnismäele on maetud purjus märatsenud venelased või mahalastud marodöörid, või haiglates surnud. (Need on kõik aastate jooksul ajakirjanduses avaldatud arvamused. Toim.) Meie venelaste jaoks oli see pühaduse teotus. - Seepärast nõuavad venelased Ansipi ja valitsuse tagasiastumist. Vastasel juhul vene mässu lugu ei lõpe,

vaid alles algab. - 26. aprillil mindi pronksõduri juurde kaitsma oma rahvusliku uhkuse jäänuseid, kaitsma oma õigust olla Eestis venelane. - Katkised aknad, röövimine ja karjumine „Rossija, Rossija“ - süü lasub nendel kes võtsid vene noortelt nende keele: - Vandaale kasvatati 15 aastat, vähendades nende keeles saadavat haridust. - Selleks on vaja eestivenelasele oma keelt ja kultuuri.

Selline, pealtnäha täiesti loogiline ja õige arutelu, kuid ikkagi tahes või tahtmata suurvene valitsejarahva endaõigustus, rääkimata faktide moonutamisest. Okupatsiooni tingimustes siia elama asustatud inimestele ei saa see olla kodumaa, vaid ainult elukohamaa. Riik ei pea korraldama sijaasunutele omakultuurset haridust. Eesti pagulastele läänes ei andnud ühegi riigi valitsus eestikeelset haridust riigi kulul. Siberist rääkimata. Seda tehti oma rahvuskaaslaste annetuste varal.

Väidetakse et esimese põlvkonna võõrad jäävad oma emakeelseiks, teine põlvkond on kahekeelne, kodus vanemate keel, väljas vajadusel asukoha maa keel. Kolmas põlvkond on juba asukohamaa keelne, ainult erandina oskavad mõned veel vanavanemate keelt. Need on näited meie väliseestlaste elulaadist, kus kolmas põlvkond eesti päritolu inimesi ei oska eesti keelt. See ei kehti aga siinsete venelaste suhtes. Juba neljas põlvkond venelasi on astunud koolipinki valdamata eesti keelt.

Meie väliseestlased ja nende järeltulijad ei ole kusil nõudnud endale eri staatust, eri haridust, või mida eales, aga sinne venelane ei mõtle ega tahagi olla lojaalne maale, riigile, rahvale, kes on võimaldanud talle parema toimetuleku kui emamaal ja tahab ka teda oma rüppe, oma keskele võrdsena võtta. Aga kõige nähtu ja üleelatu taustal on siililegi selge et venelane ei taha ega hakka kunagi siinse ühiskonna lojaalseks liikmeks.

Selleks töötavad palehigis siinset vene intelligentsi esindajad venekeelses pressis, spetsiaalselt vaenuõhutamiseks kohalike Balti rahvaste vastu loodud televisioonis, räigelt moonutades, valetades, ajaloolisi sündmusi.

Kas Eestis elanud venelane tunneb end Venemaal võõrana või omana on igatühe isiklik probleem. Ükski eestivenelane ei saanud Moskvast organiseerida Eesti saatkonna blokaadi, Mässuliste juhtidega kohtusid Vene saatkonna töötajad ja saladuskatte all. Kui see oleks eestivenelaste asi, siis miks Vene riigiduma delegatsioon nõuab Eesti valitsuse tagasiastumist, miks takerdus kaubavedu ja üritatakse boikotti Eesti kaupadele. Me teame millist infot jagavad Eestis ilmuvad venekeelsed lehed, kuidas suhtuvad lehetegijad Eesti riigisse ja üldse eestlastesse.

Väide et küllalt ei ole arutatud pronksmehe teemat ja rahvast teavitatud, ei kannata kriitikat. Pronksmehest on räägitud kogu 16. aastase taasiseseisvumise vältel ja alates möödunud aasta maist on praktiliselt iga päev olnud kusil lehes, raadios või televiisoris midagi pronksmehest. Selle ajaga on igal, kel oli selleks soov, kujunenud oma seisukoht, rohkemaks aruteluks enam vajadust pole. Paar nädalat enne tara paigaldamist räägiti samuti pea iga päev et hakatakse tegema väljakaevamisi ja pronksmehe ümberpaigutamist enne 9-ndat maid, nii et ka väide etteteatamatusest ei pea paika.

Vehkimine vene lippudega ja Rossija karjumine ütlevad kõige selgemalt et kogu seda pronksmehe lugu juhitakse kindlal käel Moskvast, mitte kohapealt. Kui Moskvast Eesti

saatkonna ümbert saadi mingisuguse tunni ajaga rahulikult organiseeritult lõpetada määratsev pikett, siis on selge et juhtimine kõiges on kindlates kätes põhimõttel „Lõuad pidada ja edasi teenida“.

On hakatud väitma et pronksiööl laamendas vene lumpen, et ausad venelased istusid kodus ja tundsid kaasa eestlastele. Kas vene koolide õpetajad on siis lumpen, kas elusolevad sõjaveteranid venelased on lumpen. Nad võivad olla eestlaste küüditajad, kagebeelased kuid mitte lumpen.

Kui eestivenelane on siiski mingi eriline tõug, siis oleks see tõug pronksiööl või siis vahetult peale pronksiööd pidanud tulema välja ja avalikult demonstreerima oma suhtumist ja lojaalsust eesti rahvale. Seda aga pole juhtunud. Hoopis vastupidi, ennast vene intelligentsiks nimetavad inimesed on hakanud õigustama nii pronksiööd kui sellele eelnevat ja järgnevat venelaste eestivastast tegevust.

Okupant. Viimasel ajal on ajakirjanduses väiteid et venelased on väga solvunud et neid okupantideks nimetame. On sõjaline ja rahulik okupatsioon, olemuselt samad. Meil oli rahulik, sest me ei hakanud relvastatult vastu.

On selge et neid otseseid okupante kes 1940 tulid sõjaväelastena või sõjaväe abiteenistujate ja okupatsioonivalitsuse ametnikena, ei ole enam olemas. Ka 1944nda okupante on ehk veel käputäis Eestimaal. Kas kutsealune vene relvajõududes, kes teenis 1993 Eestis aega on okupant? Kas samal ajal Eestisse tulnud sõjaväe, julgeoleku, riigiteenistajad on okupandid? Kas okupeeritava riigi poolt okupeeritavas riigis sellele riigile mittevajavat tööstust ehitama või tehases töötama toodu-tulija on okupant? Kas nende siin sündinud lapsed on okupandid?

Senini ei ole venelane tunnistanud Eesti okupeerimist 1940 ja taasokupeerimist 1944, kui Pika Hermani tornist võeti maha Eesti lipp, mitte haakristi lipp, ja asemele pandi punalipp. Seda olevat küll teinud meie oma eestlased polkovnik Võrgu dessantväeosast, seda enam, ei ole ükski korpusmees palunud andestust isamaa okupeerimise kaasaaitamise eest, omakäega haavatud kaasmaalaste tapmise eest ja oma riigi iseseisvuse sümboli mahavõtmise eest ja punaplagu ülestõmbamise eest.

Iga riik korraldab võõramaalastele kes taotlevad kodakondsust, lojaalsuse kontrolli. Meil millegipärast seda ei tehta. Nõutakse mingil tasemel eesti keele valdamist ja mõningate põhiseaduse tõdede mehaanilist

mahavuristamist. Väga selgelt millisel tasemel antakse meil kodakondsust näitas hiljuti vene suurärimehe Andrei Filatovi kodakondsuse taotlemise juhtum. Tänu pressile kes juhtumi avalikkuse ette tõi, jääb tulevikus mõnigi eestivastane lugu või tegu tegemata.

Alles siis kui venelased tunnustavad okupatsiooni, ütlevad lahti Moskva taotlustest taasühendada Baltikum Venemaaga, kui saame tagasi oma kunstiväärtused Voronezist, presidendi ametketi Moskvast, okupatsiooniaastate eest materiaalse hüvitise, inimestele kannatuste eest samuti hüvituse, alles siis võime hakata rääkima mõningatele venelastele kodakondsuse andmisest kel on otsesed teened Eesti taasvabanemisel. Okupandi nime ära võtta aga ei siiatulijatel või nende järeltulijailt ei ole rahvuse ja rahvuse kultuuri säilitamisel kuidagi võimalik.

Tunnistades oma okupatsiooni ja inimsusevastaseid kuritegusid eestlaste kallal, oleks mõninga osa eestlaste suhtumine venelastesse ja nende siinolekusse olnud jaatav, seda näitas praegu selgelt osa eestlaste suhtumine pronksmehesse ja praktiliselt siiski iga neljanda eestlase absoluutne kuuletumine Edgarile.

Eesti keele äraõppimine avab vene noortele võrdsed võimalused eestlastega ja ei tohi ära unustada et kõige ohtlikum meie rahvuse ja kultuuri edasikestmisele on eestikeelne vene kultuurist rääkimine ja kirjutamine. Kui tavakodanikule perfektses eesti keeles venelane oskuslikult räägib oma maailmavalitsemises soovist, oma kultuurist, jääbki tavakodanik seda uskuma, sest talle räägitakse seda oma emakeeles, miks siis mitte uskuda. Seda et uskujaid on, on näidanud paljude Siberis lapsepõlve veetnud, vene koolides õppinud eestlaste maailmakäsitlus. Ka sinne kirjutaja tunnustab ausalt et sattudes Siberis vangilaagris puhtvene keskkonda seitsmeteist aastasena, sealt tagasi tulles nii mõneski arusaamas ja kinnistunud mõttemallis tuli teha ümberhindamine.

Kui isegi need Siberi õudustest läbikäinud inimesed ei oma adekvaatset suhtumist vene ohtu, siis on täitsa loomulik et „kuldsete“ kuuekümnendate ja hilisemate põlvkondade inimesed mitte omades isiklikku Siberi kogemust, suhtuvad mittemõistvalt vene ohtu. Ja seda „inimnäolist brežnevlust“ on hakatud idealiseerima.

Valvake konsulid - erakondade teenäitajad ja juhid - et ei kustuks see püha tuluke, mis 1917. - 1918. aastal rahva hinges loitma löi.

Riigi rippumatuse ja iseseisvuse alalhoidmine ja kindlustamine nõuab kogu rahvalt ja tema juhtidelt sama kindlat ja kangelasmeelset otsustamisvõimet ja püsivat tööd, nagu riigi loominegi.

Meie riigi laevukest meelitavad sireenid nii paremalt kui pahemalt poolt.

Kui kustub rahva hinges püha iseseisvuse tuli, siis kaob ka see tuluke, mille suunas oma laeva suudame läbi juhtida igasugustest kitsustest ja karidest.

Juhan Kukk - aastatel 1918-1923 minister, Riigikogu esimees, riigivanem Eesti Tarvitajate Keskuhistu direktor. 1928.a.

Kuupalju meil siis ikkagi oli ja on seda Eesti Vabariiki?

Kogu õnnetus on selles et suurrahvad ei mõista meie väikerahvaste probleemi jääda tänapäeva üleilmastumise tingimustes püsima rahvana, säilitades oma kultuuri ja keele, või ei taheta seda mõista oma suurrahva maailmavalitsemise ambitsioonidega. Pole ju lõpuks kellelegi uudiseks suurrahvaste soov olla kui just mitte maailmavalitseja kasutades sõnu de jure, aga olla de facto.

De facto ollakse juba paljus teiste riikide ja rahvaste üle, hallates oma tööstuse ja teadusuuringutega antud teise riigi majandust. Ja see protsess süveneb järjest ka meil kus välisfirmad tungivad meie majandusettevõtteisse.

Riik võib olla de jure iseseisev oma valitsuse ja rahva poolt valitud parlamendiga. Seadusi aga teevad äri ja raharingkonnad.

Ei ole ju saladuseks et nii mujal kui meil rahvaesindusse valitud inimesed peavad juhinduma oma tegevuses teda valimistel rahastajate soovide ja tahtmistest. Lihtsamad näited sellest on kasvõi kemplemine alkoholi ja tubaka reklaamide ja müügi üle nii kirjutavas kui rääkivas pressis, kuid rahastajad on ka viina ja tubaka tootjad. Rääkimata muudest seadustest ja tegudest kust nii ilmselt ei paista välja ostetavus ja müüdavus.

Alates Eesti taasiseseisvumisest 1991 on Eesti valitsused ja poliitikud sammhaaval ja tüki või tükikese kaupa loovutanud või astunud tagasi iseseisva riigi otsustus ja tegevus õigusest. Vene riigil on lastud vabalt õhutada ja toetada siinsete venelaste vaenulikust Eesti riigi ja rahva vastu.

Samm tagasi meie suveräänsuses on ka Saksa ja Vene välisministrite omavaheline kokkulepe Eesti saatkonna piketeerimise lõpetamise kohta. Järjekordselt jagasid suured omavahel karunahka - Pikett lõpetatakse siis kui Eesti kutsub tagasi oma suursaadiku Kaljuranna. Samuti nagu 1993 kui Bill ja Borja Itaalias leppisid kokku ja Meri pidi jätma Eestisse 10 000 vene ohvitseri ja KGB-last.

Üle kümne aasta tagasi võeti Venemaa Euroopa Nõukogu liikmeks, olgugi et Venemaa ei täitnud tollal kriteeriume mida nõuti teistelt, näiteks meilt, Euroopa Nõukogu liikmeks saamiseks. Jälle rakendus „mis härjale ei ole lubatud, on Muhamedile lubatud“ - suured omavahel. Lisati väikerahvaste lollitamiseks klausel et kolme aasta jooksul venelane viib oma väed välja Transnistriast, lõpetab lähivälismaa poliitika jne. Nüüd on möödunud sellest 11 aastat, vene väed on endiselt Transnistrias, lähivälismaa poliitika on muutunud kordades rügemaks, lisaks tühistas venelane veel relvastuse piiramise leppe.

Mida teeb Maailma ja Euroopa demokraatia? Mitte midagi. Esimese öö õiguse ajal taati-eite viisid oma meheleminevat tüdriku mõisahärrale esimeseks ööks. Teel tuleb parun ratsutades vastu ja käseb tütrele samas teepeenrale pikali heita, et asi sealsamas ära õiendada. Taadil käseb ilusti hobust senikaua hoida. Tagasi koju minnes taat ütleb. „Ega ma hobust päris ilusti hoidnud, ikka kraapis jalgadega“. Eit „Härra käskis peod kotil ilusti all hoida et kott mullaseks ei saaks, ega ma päris hästi hoidnud“ Tütar „Ega mina ka ilusti vaikselt ei lamanud, lõin ikka kõvasti vastu“.

Eide taadi kombel käitusid suured Adolphi ajal Adolfiga, täites tema kõiki soove, käitusid Jossiga tema soovide kohaselt, ja nüüd Putiniga, vaikselt omaette pobisedes, „ega me ikka vaikselt ole“

Unustatakse ikka ja jälle seesama algul öeldud tõde et „sööda hunti palju tahad, hunt vaatab ikka metsa poole. Adolfile kõike lubades sai maailm endale suurima ohvrite arvuga sõja, mille tulemusel tuli veel suuremale mõrvareile Jossile anda igakülgset abi tema mõrvade sooritamiseks ja praegune käitumine Putiniga eeldab tänapäeva tingimustes veel verisemat, veel ohvriterikkamat tragöödiat maailmale.

Aga see on suurte omavaheline mäng, kuhu meiesugustel kääbustel ei lasta nina vahele toppida. Ainult kurb tõsiasi on see et lõpu kannatajad - kaotajad on kääbused.

Meenub kevadtalv 1944. Rinne oli Narva all, ja enamvähem selge oli nii meile kui saksa sõdureile endile et võitjana sellest sõjast Saksamaa ei välju. Kohalikus külakoolimajas paiknevas sõjaväe välialaaretis töötas üks sakslasest endine kooliõpetaja, kes suhtles sõbralikult külaelanikega. Kord vestluse käigus olid tema sõnad järgmised. „Meie sakslased kaotame sõja, see on selge, kuid meie kui suurrahvaga arvestavad võitjad ja meid ei hävitata ega pühita olematusse kui rahvast ja riiki. Kuid ma tunnen südamest teile kaasa teie väikerahva saatuse pärast, sest teiega võitjad ei arvesta ja venelane teeb teiega mida ta eales tahab“.

Ja ta tegi. Ei läinud venelastele korda et me alistusime 1940 ilma vastuhakuta.

Kui pronksmehe mahavõtmisega alustasime, siis tuleb lõplikult selg sirgu ajada, sest suhted nüüd enam ei hullemaks ega paremaks saa minna, ükskõik mida praegu ette võtame või ette võtmata jätame. Meie saatust see ei muuda, kui on meile saatuse poolt ette nähtud hukkuda venelaste käe läbi, siis toimub see kui me ka kümme pronksmeest Tõnismäele tagasi paigaldame, põlvili esiteks Pikal tänaval andeks palume ja seejärel Kremlis värvast põlvili Putini ette roomame.

Ansipi ja üldse valitsusdelegatsiooni pärgadepanek pronksmehele oli võrdne pahateo pärast peksasaanud kutsika niuksudes karistaja ette roomamisega. Sama lilled võrkaiaiga, pole meie asi kui venelased topivad oma lilli kuhu iganes.

Venelaste väljasaatmine riigist on meie ainuke võimalus kui ikka tõesti tahame jääda eestlastena oma riigis elama.

Iga kahe eestlase kohta tuleb praegu üks venelane või teisisõnu venekeelne, ja olukord näitab et siinsed venekeelsed joonduvad Moskva järgi. Õudusega tuleb juba praegu mõelda järgmiste Riigikogu valimiste peale. Andis ju meie Riigikogu „omaenese tarkuse järgi“ seaduse et peale 1991. aastat siin sündinud mittekodanikud saavad automaatselt Eesti kodakondsuse. Ja nüüd need aprillilõpu määratsejad ja Rossija, Rossija karjujad on järgmistel valimistel valijad. Seega kolmandik Riigikogu on venelased. Ja kui neile lisanduvad veel Edgari pooldajad, siis nelja aasta pärast on riigikeeleks vene keel ja miks mitte astumine SRÜ-sse.

Ja kahe aasta pärast kohalikel valimistel Tallinnas ja Virumaal eestlastel enam asja ei ole. Pole vajagi Edgarit et võim allinias venelaste kätte anda.

Suur ükskõiksus, mis niveleerib Euroopat demokraatias juhtlause alla, on inimkonna dekadentsi algus.

Janis Akuraters 1876 - 1937